

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 95.156 van 3 mei 2001
in de zaak A. 103.724/XIV-3496.**

In zake : XXX
die woonplaats kiest bij
Advocaten G.-H. BEAUTHIER en F. BERTRAND,
kantoor houdende te 1060 BRUSSEL,
Berckmansstraat 89

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd VOORZITTER VAN DE XIVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX van Iraanse nationaliteit, op 23 april 2001 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken houdende weigering tot inoverwegingneming van een vluchtelingenverklaring, aan verzoekster betekend op 18 april 2001;

Gelet op de beschikking van 2 mei 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gelet op artikel 8 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de beschikking van 25 april 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 2 mei 2001;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gehoord het verslag van Staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat F. BERTRAND die verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoekende partij, op 2 januari 2001 België binnenkomt; dat zij op 9 januari 2001 een eerste vluchtelingenverklaring indient die wordt afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering tot verblijf; dat zij zich op 11 april 2001 voor een tweede maal vluchteling verklaart; dat de minister van Binnenlandse Zaken op 18 april 2001 een beslissing neemt tot weigering van inoverwegingneming van een vluchtelingenverklaring zijnde de thans bestreden beslissing;

Overwegende dat de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot

schorsing opwerpt die is afgeleid uit artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat artikel 51/8, tweede lid, van voormelde wet bepaalt dat een beslissing om een verklaring niet in aanmerking te nemen, wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft afgelegd en hij geen nieuwe gegevens - dit wil zeggen gegevens betreffende feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen - aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, alleen vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State en er geen vordering tot schorsing tegen die beslissing kan worden ingesteld; dat luidens het arrest van het Arbitragehof nr. 61/94 van 14 juli 1994 de Raad van State slechts bevoegd is om van de voorliggende vordering tot schorsing kennis te nemen zo de nieuwe vluchtelingenverklaring op nieuwe gegevens is gesteund; dat verzoekende partij in een eerste middel de schending aanvoert van het genoemde artikel 51/8; dat de bespreking van de exceptie bijgevolg verbonden is met het antwoord op dit middel;

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige

middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel de schending aanvoert van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat dit middel luidt als volgt:

"1.De teksten

*<<...De minister of diens gemachtigde, kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft afgelegd bij een in het eerste lid bedoelde overheid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Geneve op 28.7.1951. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. ..>>

(Artikel 51/8 van de wet dd 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S., 31 december 1980)

2. Discussie

Zich opnieuw baserend op het arrest 61/94 van 14.7.1994 van het Arbitragehof, moet worden vastgesteld dat voorgenoemd artikel slechts toegepast zou kunnen worden in volledige afwezigheid van nieuwe elementen, van welke aard dezen ook zouden kunnen zijn.

Het Arbitrage Hof heeft inderdaad ontzegd aan de Dienst Vreemdelingenzaken, zoals Frédéric BERNARD het bevestigt in de RDE 1998, n/ 101, p. 611, "om iets anders dan de nieuwigheid ervan te appreciëren".

De Raad van State heeft in een vaste rechtspraak (zie bijv. arrest n/ 69.708 van 20 november 1997, T.V.R., 1997, 401, dat een vordering tot schorsing tegen een bijlage 13 quater ontvankelijk verklaarde en de beslissing schorste) aangenomen dat, de Dienst Vreemdelingenzaken bij een nieuwe asielaanvraag de

keuze heeft tussen 3 mogelijkheden (zie ook Luc DENYS, Vreemdelingenrecht Commentaar , uitgegeven bij UGA Heule) :

- ofwel is er geen nieuw gegeven; in dat geval kan de nieuwe aanvraag niet in aanmerking genomen worden, en wordt op grond van artikel 71/5 Vb., gewijzigd op 23 november 1996, een bijlage 13 quater, inhoudende een bevel om het grondgebied te verlaten betekenen;
- ofwel is er wel een nieuw gegeven aanwezig, maar dit betekent geen ernstige aanwijzing van een gegronde vrees voor vervolging; in dat geval wordt de aanvraag wel in aanmerking genomen, maar wordt ze niet-ontvankelijk verklaard en een bijlage 26-bis betekend, waartegen de kandidaat- vluchteling een dringend beroep bij de CGVS kan indienen;
- ofwel betekent het nieuwe gegeven wel een ernstige aanwijzing voor vervolging; in dat geval wordt de aanvraag in aanmerking genomen en wordt deze ontvankelijk verklaard en aan het CGVS meegedeeld voor een onderzoek ten gronde.

De rechtspraak van de Raad van State over wat een nieuw gegeven is, is vrij soepel, en aan het begrip "gegeven" wordt een ruime betekenis gegeven. Het kan gaan om een nieuw feit, maar ook om een nieuw bewijs van een oud feit ..(zie Bijv. R.v.St., nr. 57.384 van 5 januari 1996, R.D.E. 1996, 387 , noot Martine Dupont, De "nieuwe elementen" in de zin van artikel 50 al.4 van de wet van 15.12.1980 in het licht van enige arresten van de Raad van State).

Bijgevolg, laat het artikel 51/8 van de wet van 15. 12. 1980 de niet in overwegingname van een nieuwe aanvraag slechts toe, in de enige hypothese waar de nieuwe aanvraag gewoonweg en totaal een bevestiging is van de eerste aanvraag.

Het is evident dat de elementen die verzoekster aanbrengt door haar niet konden aangebracht worden noch vermeld tijdens haar eerste asielaanvraag, aangezien zij er toen nog geen kennis van had, en deze documenten haar slechts op 17.03.2001 ter kennis werd gebracht per fax. Verzoekster had er eerder geen kennis van kunnen nemen, aangezien zij toen Iran reeds verlaten had.

Deze drie documenten vormen zonder twijfel nieuwe elementen.";

Overwegende dat de bestreden beslissing luidt als volgt :

"(...)

Overwegende dat betrokkene een eerste asielaanvraag indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 09/01/2001 die werd afgesloten

met een negatieve beslissing op 26/02/2001. Overwegende dat betrokkene een tweede asielaanvraag indiende op 11/04/2001 waarbij zij verklaart niet te zijn terug gekeerd naar Iran. Overwegende dat zij verder verklaart dat zij via telefonisch contact met haar familie vernam dat haar moeder en broer werden opgepakt voor ondervraging, dat de hele familie onder toezicht staat van de religieuze politie en dat betrokkenes woning en bezittingen in beslag werden genomen. Overwegende dat deze door betrokkene aangehaalde feiten zeer vaag zijn, zij ze vernam van familieleden en zij er geen enkel begin van bewijs van kan voorleggen. Overwegende dat betrokkene verder 3 documenten voorlegt, overwegende dat uit de inhoud en wijze waarop deze documenten zijn opgesteld blijkt dat het om valse documenten gaat en betrokkene in verband met het bestaan van deze documenten niets vermeldt tijdens zijn eerste asielprocedure. Overwegende dat betrokkene geen enkel nieuw element aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij die had kunnen aanbrengen.

De bovenvermelde verklaring wordt niet in overweging genomen.";

Overwegende dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de verzoekende partij geen enkel element aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij die had kunnen aanbrengen;

Overwegende dat de verzoekende partij in het eerste middel wel stelt dat "het evident (is) dat de elementen die verzoekster aanbrengt door haar niet konden aangebracht worden noch vermeld tijdens haar asielaanvraag, aangezien zij er toen nog geen kennis van had, en deze documenten haar slechts op 17.03.2001 ter kennis werd gebracht per fax", dat zij er eerder geen kennis van kon nemen aangezien zij toen reeds Iran had verlaten en dat "deze drie documenten (...) zonder twijfel nieuwe elementen (vormen)", doch op het eerste gezicht lijkt de verzoekende partij in dit eerste middel

evenwel na te laten met betrekking tot de door haar genoemde stukken, enig element aan te brengen waaruit zou blijken dat bij deze, door haar aangehaalde stukken, gegevens aangebracht worden die voldoen aan het begrip "nieuwe gegevens" in de zin van artikel 51/8 van de genoemde wet van 15 december 1980; dat immers het loutere feit dat de verzoekende partij deze gegevens niet kon aanbrengen noch vermelden in haar eerste asielaanvraag, op zich alleen niet lijkt te doen aannemen dat deze gegevens nieuwe gegevens zijn in de zin van artikel 51/8 van de genoemde wet van 15 december 1980; dat gelet op dit verzuim, in de huidige stand van de procedure niet lijkt aangetoond dat door de herhaalde vluchtelingenverklaring niet in aanmerking te nemen, de minister van Binnenlandse Zaken onterecht toepassing zou hebben gemaakt van het genoemde artikel 51/8; dat bijgevolg het eerste middel niet ernstig is; dat meteen ook de exceptie gegrond is derwijze dat de Raad van State zich onbevoegd moet verklaren om over de vordering tot schorsing uitspraak te doen; dat de vordering niet ontvankelijk is en moet worden afgewezen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in
openbare terechtzitting, op drie mei tweeduizendeen,
door :

de HH.	G. DEBERSAQUES,	wnd.kamervoorzitter,
		staatsraad,
	W. GEURTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.